

Arrest

nr. 307 116 van 23 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 24 september 2020.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoekster op 9 september 2023. Zij werd bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is en haar advocaat was aanwezig.

1.3. Op 19 oktober 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Eritrees staatsburger, geboren op [...] oktober 1988 te Asmara. U bent Tigrinya van etnische origine en christen van geloofsovertuiging. U groeide op in de wijk Hazhaz in Asmara met beide ouders. U ging naar school tot 2009 en in 2012 begon u enkele maanden als kapster te werken. Nadien startte u bij Siemens als storekeeper. In 2014 overleed uw moeder aan een ziekte. Uw vader overleed korte tijd later, in 2016, eveneens aan een ziekte.

Ongeveer in oktober 2016 kreeg u een eerste oproepingsbrief voor het leger. U diende zich aan te melden bij uw administratie om uw militaire training in Sawa aan te vatten. U ging hier echter niet op in en ontving ongeveer een maand later een tweede brief. Twee weken later bezochten twee soldaten uw huis. Dit gebeurde nog eens, maar u was telkens op uw werk, dus ze vonden u niet. Ze vroegen wel na bij de bureaus waar u was. U verbleef vaak bij een vriendin of in het huis van uw oom om te vermijden dat u gevat werd. Eind 2016 werd u ontslagen op uw werk bij Siemens, samen met anderen die nog geen dienst hadden gedaan. Daarnaast werd uw couponkaart afgenomen, waarmee u maandelijks goedkoper voedsel kon verkrijgen. Ze vertelden u dat u gezocht werd door de administratie. U diende zich daar aan te melden om uw couponkaart terug te krijgen. Omdat u niet langer voedsel kon kopen, niet meer kon werken en naar het leger zou moeten, besloot u Eritrea te verlaten.

In de 3de maand van 2017 reisde u met een smokkelaar naar Soedan met de wagen. U verbleef er eerst zes maanden in Khartoem en reisde vervolgens via Zuid-Soedan naar Uganda. U woonde 2 jaar en 2 maanden in Kampala in een huurhuis, samen met een nicht langs moederszijde. U werd gedurende die periode financieel ondersteund door een andere nicht en werkte nooit in Kampala. Het leven was er voor u niet makkelijk. U besloot naar Europa verder te reizen voor een betere toekomst in 2019. U reisde per vliegtuig met een vals paspoort naar Italië. Op 24 september 2020 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In juni 2022 huwde u in België met een Eritrese man die in Noorwegen verblijft.

Ter staving van uw verzoek en/of identiteit legt u de originele Eritrese identiteitskaart van uw vader neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart Eritrea verlaten te hebben omdat u werd opgeroepen om uw dienstplicht te vervullen (CGVS, p. 18-19). U slaagt er echter niet in doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Dit omdat u niet aannemelijk maakt daadwerkelijk nog dienstplichtig te zijn geweest op het moment van uw vertrek en daarnaast evenmin aannemelijk maakt uw land van herkomst op illegale wijze verlaten te hebben.

In de eerste plaats zijn uw verklaringen omtrent de oproep uw dienstplicht te vervullen niet geloofwaardig. Zo blijkt u tegenstrijdig over de modaliteiten waarop u deze dienstplicht zou moeten aanvangen. Aanvankelijk verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud namelijk dat u niet naar Sawa zou gaan maar dit wel van u verwacht werd en dat in de eerste convocatiebrief die u ontving de melding stond dat u zich bij de administratie moest melden om naar Sawa te gaan voor militaire training (CGVS, p. 5, 19). Nadat u gevraagd wordt voor welke rekruteringsronde u zou worden opgeroepen, wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u vergeten bent welke ronde er op stond, om te vervolgen dat het normaal gezien niet zo verloopt met de ronde van de studenten die naar Sawa gaan in uw geval, zijnde personen die op een ander moment worden opgeroepen of opgepakt, en dat u eigenlijk ergens anders naartoe zou moeten gaan aangezien enkel studenten naar Sawa gaan (CGVS, p. 20). Hiermee schept u aldus geen duidelijkheid over tot wat u concreet werd opgeroepen en de inhoud van de door u ontvangen convocaties. Bovendien kan u geenszins aannemelijk maken dat u pas in 2016, toen u reeds 28 jaar was, werd opgeroepen om uw militaire dienst te voldoen. De vaststelling dat u gedurende 3 jaar, in de periode 2013-2016, werkzaam was bij Siemens te Asmara – en aldus in geen geval onder de radar van de autoriteiten trachtte te blijven – en in die periode nooit werd opgeroepen is allerm minst aannemelijk te noemen, gezien de strenge vereisten aangaande de dienstplicht die de overheid aan alle Eritrese staatsburgers oplegt (zie hiervoor informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Bovendien blijkt uit het visumdossier, dat werd toegevoegd aan uw administratief

dossier, dat u een Eritrees paspoort op uw naam heeft dat als geboortedatum [...] oktober 1982 vermeldt. Dit zou betekenen dat u in 2016, het moment waarop u voor het eerst werd opgeroepen, reeds 34 jaar zou zijn in plaats van de door u beweerde 28 jaar, hetgeen een convocatie op dat moment nog minder waarschijnlijk maakt. Verder blijkt eveneens uit uw visumdossier dat u gehuwd bent in Asmara op 17 januari 2016. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het in uw geval – als 34 jarige getrouwde vrouw – geenszins onmogelijk was om op dat moment vrijgesteld te zijn van dienst en bijgevolg in aanmerking te komen voor een paspoort en exit-visum, die u in de mogelijkheid zouden stellen het land op legale wijze te verlaten (zie EASO – Eritrea – National service, exit, and return, toegevoegd aan uw administratie dossier). Uw verklaring als zou u op het moment van uw vertrek uit Eritrea alsnog dienstplichtig zijn geweest, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

In het verlengde hiervan kunnen uw verklaringen met betrekking tot de documenten in uw visumdossier niet overtuigen, waardoor het CGVS besluit dat het wel degelijk uw eigen documenten betreffen (CGVS, p. 16-18). Zoals hierboven reeds werd aangehaald blijkt dat u over een Eritrees paspoort beschikt, uitgegeven op 8 mei 2019 door het Departement van Immigratie en Nationaliteit, waarop [...] oktober 1982 als uw geboortedatum vermeld staat. U verklaart nooit persoonlijk een paspoort te hebben gehad maar er wel één op uw naam te hebben gebruikt voor uw reis uit Uganda. De smokkelaar had dit alles gemaakt, u weet niet tot welk land dit toebehoorde want de smokkelaar gaf het u maar enkele minuten. Verder weet u dat het donker van kleur was en met uw eigen foto. U had verder geen kans het te bekijken, dus verdere info over de inhoud van het paspoort kent u niet (CGVS, p. 3-4). Het is bijzonder opmerkelijk dat u wel zou weten dat het paspoort wel degelijk uw naam en foto vermeldde maar verder niet zou weten van welk land het uitging. Bovendien verklaarde u op de DVZ nog dat u het paspoort net als eventuele andere valse documenten niet gezien had, dus ook niet kort, wat ingaat tegen uw verklaringen op het CGVS (Verklaring DVZ, punt 24, 31). Verder verklaart u helemaal niet te weten waar de smokkelaar het paspoort ging halen en dat u niet met hem mee moest, want hij heeft alles geregeld (CGVS, p. 4). Geconfronteerd met de veelheid aan documenten in uw visumdossier verklaart u dat de smokkelaar alles regelde, dat u van niks weet en nooit in de Eritrese ambassade te Kampala bent geweest (CGVS, p. 16). Het paspoort van de man waarmee u volgens de documenten in het visumdossier huwde te Asmara in 2016, wordt u vervolgens getoond, waarop u dan plots verklaart samen met die man naar 'een bureau' te zijn geweest, waar 'een Afrikaanse vrouw en blanke man' binnen waren, op aangeven van uw smokkelaar. U moest er niks zeggen, want u sprak de taal niet (CGVS, p. 17). Ervan uitgaande dat u met deze verklaringen doelt op het verkrijgen van het visum bij de Italiaanse ambassade, is het weinig aannemelijk te noemen dat u geen enkel idee zou hebben waar u was op dat moment, en met welk doel. De volatilititeit en onwetendheid die u aan de dag legt aangaande het verkrijgen van uw beweerde vals Eritrees paspoort en de overige documenten uit uw visumdossier weten op geen enkele manier te overtuigen.

Bovendien blijken er ernstige aanwijzingen te bestaan dat u wel degelijk zelf de nodige stappen ondernam om uw documenten te verkrijgen en deze bijgevolg wel degelijk persoonlijk aan u toebehoren en niet vals zijn. Zo blijkt uw handtekening op het paspoort en de visumaanvraag volkomen overeen te komen met uw eigen handtekening waarmee u al uw verklaringen op de DVZ ondertekende. Er kan aldus worden aangenomen dat het wel degelijk ook uw handtekening is die op de documenten in uw visumdossier staat. Eveneens opmerkelijk is de verwijzing die het paspoort bevat naar uw identiteitskaart, die naar alle waarschijnlijkheid op uw eigen identiteitskaart betrekking heeft. U verklaart inderdaad een identiteitskaart te hebben gehad, maar die verloren te hebben in Uganda. Het kaartnummer vermeld op het paspoort is [...], waarmee volgens de info verwezen wordt naar de oude versie van de Eritrese identiteitskaarten. Hieruit kan afgeleid worden dat het paspoort wel degelijk op basis van uw eigen identiteitskaart werd opgesteld. Immers, uit info blijkt dat de Eritrese overheid stopte met de uitgifte van de oude versie omstreeks 2014. Uw beweerde 'vals' paspoort werd gekocht in 2019. Indien dit eveneens op basis van een valse identiteitskaart op uw naam, gemaakt of gekocht door de smokkelaar, werd opgesteld, zou het paspoort logischerwijze verwijzen naar een nummer van de nieuwe versie, hetgeen een langer nummer is met koppelteken (-), het personal identification number (PID) (zie info toegevoegd aan uw administratief dossier). Alles wijst er aldus op dat het paspoort werd opgesteld op basis van uw eigen identiteitskaart én de gegevens hierop, dus ook uw geboortedatum, wel degelijk allemaal correct zijn. Hoewel het niet uitgesloten is dat u zich na een illegaal vertrek uit Eritrea kon wenden tot een Eritrese ambassade om documenten te bekomen onder bepaalde voorwaarden, kan niet anders dan worden vastgesteld dat uw leugenachtige verklaringen uw gehele geloofwaardigheid volledig onderuit halen. Bovendien bevestigt bovenstaande dat u wel degelijk 34 jaar was ten tijde van uw vertrek uit Eritrea en u op dat moment gehuwd was, waardoor u wel degelijk vrijgesteld kon zijn en kon voldoen aan de voorwaarden om het land te mogen verlaten.

De vaststelling dat uw voorgehouden illegaal vertrek uit Eritrea niet geloofwaardig is, wordt verder nog ondersteund door uw vage en onaannemelijk verklaringen hierover. Zo reisde u volgens uw verklaringen met de auto naar Soedan vanuit of via Adi Abeyto, maar kan u over de verdere reisweg geen enkele info verschaffen. U kent de naam van de aanwezige smokkelaar niet, ook uw twee medepassagiers kende u niet. Zogezegd mocht u geen vragen stellen aan de smokkelaar, waarmee u uw onwetendheid tracht te verklaren (CGVS, p. 12-13). Uw vage verklaringen en gebrek aan concrete en doorleefde elementen omtrent uw uitreis

tonen aldus geenszins aan dat u wél het land op illegale wijze verlaten zou hebben. Door deze vaststelling, samengenomen met wat reeds eerder in deze beslissing werd vastgesteld – dat u over een profiel beschikt waarbij een legaal vertrek niet uit te sluiten valt; de vaststelling dat aan uw vertrekmotief geen geloof wordt gehecht; het gegeven dat u een paspoort heeft verkregen – kan geen enkel geloof aan uw illegaal vertrek worden gehecht, noch aan uw vrees met betrekking tot de dienstplicht in Eritrea.

Het dient benadrukt te worden, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus “ERITREA. Mobilisatie in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië” van 18 augustus 2023**, toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat er sinds 2022, en zeker voor wat betreft de tweede helft van 2022, sprake is van een intensivering en veralgemening van de mobilisatie in Eritrea naar aanleiding van Eritrea's deelname aan het conflict in het noorden van Ethiopië, waarbij minderjarigen, reservisten én personen die voorheen niet langer dienstplichtig waren [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst], op grote schaal verplicht zijn gerekruteerd voor militaire- of burgerlijke dienst.

In november 2022 tekenen de Ethiopische Federale regering en het Tigray People's Liberation Front – protagonisten in de oorlog in het noorden van Ethiopië – te Pretoria de overeenkomst voor duurzame vrede en een permanente stopzetting van de vijandelijkheden, alsook wordt daaropvolgend in Nairobi een akkoord gesloten aangaande de tijdslijn ter implementatie van het akkoord van Pretoria. Deze overeenkomst stipuleert een terugtrekking van buitenlandse en niet-federale troepen uit de regio. Het Eritrese leger trok zich daarop gedeeltelijk terug uit bepaalde delen in het noorden van Tigray. In de zomer van 2023 zijn nog steeds Eritrese troepen aanwezig in de grensenclaves in het noorden van Tigray, alsook bezetten ze nog steeds het grootste deel van Irob en de gebieden rond Tserona en Zalambessa, Badme en gemeentes rond Sheraro.

Hoewel bronnen aanvankelijk melding maakten van aanhoudende mobilisatie in Eritrea, ook na het staakt-hetvuren en de vredesovereenkomst van november 2022, wordt in februari 2023 melding gemaakt van het feit dat de meeste leden van de Eritrese reservetroepen terugkeren naar hun burgerlijke leven. Er werden geen indicaties gevonden in de geraadpleegde bronnen van mobilisatiecampagnes in Eritrea na februari 2023. Personen die voorheen gemobiliseerd werden in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië, zouden zijn teruggekeerd naar Asmara. **Uit de informatie komt verder naar voren dat de rekrutering in de nationale dienstplicht – zoals deze verliep voorafgaand aan het uitbreken van, en Eritrea's deelname aan, de oorlog in het noorden van Ethiopië – dan wel wordt voortgezet, doch nergens blijkt uit deze informatie dat er op heden nog sprake zou zijn van de gedwongen mobilisatie en rekrutering in de nationale dienstplicht, van personen die niet langer dienstplichtig zijn [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst].**

Gezien u op legale wijze Eritrea heeft verlaten en vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, alsook dat u op het moment dat u Eritrea verliet, geen verplichtingen had in het kader van de nationale dienstplicht. **Op grond van bovenstaande informatie dient verder vastgesteld dat er geen indicaties bestaan dat u – omwille van het uitbreken van de oorlog in het noorden van Ethiopië in november 2020, de deelname van het Eritrese leger in deze oorlog, en de intensieve mobilisatiecampagne in Eritrea in het najaar van 2022 – op heden een toekomstige vrees voor verplichte rekrutering in de Eritrese nationale dienstplicht te koesteren zou hebben, indien u zou terugkeren naar Eritrea.**

De door u neergelegde identiteitskaart van uw vader kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Dit document toont namelijk enkel de identiteit aan van uw vader, een element dat op zich niet betwist wordt in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster een beoordelingsfout aan en de schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, § 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Verzoekster gaat vooreerst in op de motieven inzake de ongeloofwaardigheid van haar illegale uitreis. Zij stelt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreid uiteengezet heeft hoe zij Eritrea op een illegale wijze heeft verlaten en hoe de smokkelaar voor haar deze documenten heeft bekomen. Zij citeert haar verklaringen over haar illegale uitreis: “...” (NPO, p. 12) en stelt vervolgens dat zij erg transparant is over het feit dat zij naar Oeganda is gereisd omdat ‘het daar makkelijker is om iets van een procedure te starten’ (NPO, p. 15). Zij stelt dat zij uitlegde dat het vanuit Oeganda gemakkelijker is om documenten te bekomen om naar het buitenland te vertrekken en citeert haar verklaringen (NPO, p. 15). Zij gaf dus al spontaan aan dat ze naar Oeganda ging omdat ze daar de nodige documenten voor haar vlucht zou kunnen bekomen maar hier werd niet verder over doorgevraagd en er wordt niet gevraagd welke documenten zij heeft kunnen bekomen. Nadien werden haar de documenten van het visumdossier voorgelegd waarop zij eerlijk uiteenzet dat de smokkelaar de documenten heeft gemaakt. Zij benadrukt dat zij nooit getrouwd is geweest (NPO, p. 16) en dat zij zelf ook niets moest doen voor het paspoort dat de smokkelaar voor haar bewam.

Zij heeft daarbij benadrukt dat zij veel moest betalen om de documenten door de smokkelaar te laten maken. Zo heeft zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven dat zij in Oeganda 16.000 USD heeft betaald voor valse documenten en daarbij verduidelijkt dat het over het paspoort gaat (Verklaring DVZ, p. 11). Het feit dat zij pas in Oeganda het valse paspoort heeft bekomen verklaart ook waarom er in het paspoort in het visumdossier geen uitreisvisum staat, wat een essentiële voorwaarde is om Eritrea op een legale manier te verlaten. Volgens de beschikbare informatie van de commissaris-generaal zou, indien verzoekster reisde met het paspoort het Eritrees uitreisvisum erin gestempeld zijn of erin geplakt (EASO, COI *Eritrea - national service, exit and return*, september 2019, p. 45). Met betrekking tot het visumdossier betoogt verzoekster dat *“zowel het bedrijf als het huwelijk, die het visumdossier onderbouwen, volledig gefabriceerd zijn door de smokkelaar. Zo legt ze zeer omstandig uit dat ze met een onbekende man, die later haar vermeende echtgenoot zou blijken te zijn, naar een bureau moest gaan. De man die haar bijstond nam het woord en zij diende niets te zeggen. Ze praten er in het Engels. (NPO, p. 17 - 18) Verzoekster heeft geen weet van het feit dat de smokkelaar documenten met betrekking tot hun huwelijk heeft opgesteld. Hetzelfde geldt voor de documenten met betrekking tot hun bedrijf. (NPO, p. 17 - 18) Een bedrijf waar bovendien niets over terug te vinden is. Verzoekster geeft zelf aan tijdens het persoonlijk onderhoud nooit van het bedrijf gehoord te hebben. Dit is bovendien consistent met haar verklaringen, waarin ze stelt dat ze na haar studies werkzaam is geweest als kapster en bij het bedrijf Siemens”*.

Zij wijst er verder op dat zij ook al tijdens het persoonlijk onderhoud wees op de mogelijkheid van corruptie (NPO, p. 17) en wijst erop dat Eritrea een score van 22/100 heeft op de “*Corruption Perception Index*” (CPI), de meest gebruikte corruptieranglijst ter wereld, waarbij 0 zeer corrupt is en 100 zeer zuiver (*Transparency International, CORRUPTION PERCEPTIONS INDEX 2022 – Eritrea* (internetlink)). Verder stelt het Regional Mixed Migration Management Secretariat dat het voor de overgrote meerderheid van de Eritreeërs bijna onmogelijk is om een paspoort of een visa te bekomen om het land te verlaten op een legale manier (Canada: *Immigration and Refugee Board of Canada, Eritrea: Prevalence of fraudulent identity documents, including national identity cards* (2012-August 2014), 5 September 2014, ERI104939.E (internetlink)) en hierdoor zijn frauduleuze documenten veelvoorkomend. Zij citeert vervolgens uit dit document ter staving van dit betoog. Verder argumenteert verzoekster ook aangaf dat zij naar Oeganda trok omdat het daar voor haar gemakkelijker was om documenten te bekomen wat ook wordt bevestigd door een rapport van de Nederlandse overheid dat stelt dat veel Eritrese documenten vervalst worden, vaker in het buitenland dan in Eritrea zelf (Netherlands, *The Ministry of Foreign Affairs, Country of Origin Report on Eritrea*, February 2017 (internetlink)). Zij betoogt verder dat *“Gezien al het bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat verzoeker steeds transparant is geweest over het feit dat zij deze documenten via een smokkelaar heeft bekomen in het buitenland, en niet op een legale manier in Eritrea. Verzoekster wenst te verduidelijken dat zij hiervoor naast veel geld, ook pasfoto's en haar nationale identiteitskaart aan de smokkelaar overhandigd. Zij heeft zaken ondertekend voor de smokkelaar, opdat hij het proces verder kon afronden. Het feit dat de valse documenten zijn opgesteld op basis van haar eigen identiteitskaart en handtekening, biedt een verklaring voor de onduidelijkheden die verweerder ertoe aanzetten te besluiten dat het desbetreffende paspoort echt is. Dit werd door verwerende partij niet bevraagd, noch onderzocht. Ook in diens bestreden beslissing argumenteert verwerende partij eenzijdig, zonder de verklaringen van verzoekster hierbij in rekening te nemen”*. Zij meent dat hierdoor de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht zijn geschonden en wijst erop dat de commissaris-generaal de objectieve informatie met betrekking tot de mogelijkheid van corruptie niet in overweging neemt en enkel onderzoeksdaden stelt die

haar conclusie ondersteunen. Verzoekster meent dat haar minstens het voordeel van de twijfel moest worden toegekend door de commissaris-generaal.

In een tweede onderdeel gaat verzoekster in op haar onbetwiste nationaliteit als een vaststaand risico. Zij stelt dat zelfs indien de illegale uitreis wordt in vraag gesteld de commissaris-generaal over voldoende elementen beschikt om de gegrondheid van haar vrees voor vervolging vast te stellen aangezien haar nationaliteit niet wordt betwist. Verschillende elementen cumulatief bekeken leiden ertoe dat zelfs indien zij legaal het land zou verlaten hebben, *quod non*, er een gegrond risico bestaat dat ze bij terugkeer zou vervolgd worden in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert. Zo moet volgens verzoekster ten eerste gewezen worden op het feit dat zij niet aan de voorwaarden voldoet om Eritrea opnieuw binnen te komen, waaronder de “income tax” of ‘diaspora taks’ van 2% van hun buitenlands inkomen die Eritreeërs die in het buitenland wonen moeten betalen aan de Eritrese overheid. Als zij dit niet betalen wordt de familie in Eritrea vaak onder druk gezet of gestraft en wordt het onmogelijk om een inreisvisum te krijgen of een Eritrees paspoort te vernieuwen (Canada: *Immigration and Refugee Board of Canada, Eritrea: Identification documents, including national identity cards and birth certificates; requirements and procedures for obtaining and renewing identity documents, both within the country and abroad* (2009-August 2013), 16 September 2013, ERI104539.E (internetlink)) en hun recht van terugkeer hangt daarbij af van de mogelijkheid om het bewijs te leveren dat zij een dergelijke taks hebben betaald. Verzoekster citeert vervolgens uit Canada: *Immigration and Refugee Board of Canada, Eritrea: Situation of people returning to the country after they either spent time abroad, claimed refugee status, or were seeking asylum* (September 2014-June 2015), 18 November 2015, ERI105226.E (internetlink) en een rapport van het Bureau of Democracy, Human Rights and Labor van de Verenigde Naties (US Department of State - BUREAU OF DEMOCRACY, HUMAN RIGHTS, AND LABOR- 2020 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea, 30 maart 2021 (internetlink)) dat de voorwaardelijkheid van het recht op terugkeer van Eritreërs onderlijnde. Ook de Special Rapporteur on Situation of human rights in Eritrea (HRC) stelde in diens ‘Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Eritrea’ van in de zomer van 2022, dat deze tax nog steeds geheven wordt (UN Special Rapporteur on Situation of human rights in Eritrea (HRC), *Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Eritrea*, 13 June–8 July 2022). Zij benadrukt dat verzoekster niet kan voldoen aan deze voorwaarden, dat van haar niet kan verwacht worden dat zij deze taks zou betalen bij terugkeer en dat zelfs indien het een echt paspoort is, wat niet het geval is, dan nog beschikt zij vandaag niet over dit paspoort, heeft het geen uitreisvisum en werd het niet vernieuwd.

Ten tweede wijst verzoekster erop dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het oppakken van personen voor de militaire dienstplicht (giffa) dramatisch is opgevoerd naar aanleiding van het aanhoudende conflict in Ethiopië (UN Special Rapporteur on Situation of human rights in Eritrea (HRC), *Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Eritrea*, 13 June–8 July 2022). Zij verwijst verder naar Joint statement, *Eritrea: The annual Council resolution should outline the country’s human rights situation and extend the Special Rapporteur’s mandate*, 17 mei 2023 (internetlink) en stelt dat sinds de goedkeuring van Resolutie 50/27 van de Raad in juli 2022 de Eritrese regering een intensieve campagne heeft gevoerd voor gedwongen inlijving door golven van giffa’s waarbij ook familieleden van personen die de dienstplicht trachten te ontlopen worden gestraft met willekeurige opsluitingen en uitzettingen. Zij betoogt vervolgens: Zo stelt de beschikbare informatie dat nu ook reservisten en mensen die vrijgesteld waren omwille van hun leeftijd of een ander persoonlijk kenmerk, worden opgeroepen (BBC News, *Eritreans hunted down as military call-up intensifies over Ethiopia’s Tigray war*, 12 oktober 2022 (internetlink) en HUMAN RIGHTS WATCH, *World Report 2023 – Eritrea* (internetlink)). Gezien verzoekster vandaag 35 jaar oud is, staat zij nog steeds bloot aan dit risico. Dit wordt ook uiteengezet door het VN Comité tegen foltering: “...” (UN Committee against torture (CAT), *A.Y. t. Zwitserland*, 22 juli 2022, <https://www.refworld.org/cases,CAT,63ebb0db4.html>; *Statement of the Special Rapporteur on the situation of human rights situation in Eritrea*, 13 June 2022). Deze bezorgdheid werd nog steeds geuit in mei 2023, na de ondertekening van het ‘Cessation of Hostilities Agreement (COHA)’ in Pretoria, met betrekking tot het conflict in Ethiopië. Zo rapporteren zowel de VN als de Human Rights Council over de aanhoudende aanwezigheid van de Eritrese troepen in Ethiopië (UN General Assembly - *Report of the International Commission of Human Rights Experts on Ethiopia* - 14 september, P. 18; HUMAN RIGHTS COUNCIL, *The acute risk of further atrocity crimes in Ethiopia: an analysis International Commission of Human Rights Experts on Ethiopia*, 3 oktober 2023, <https://www.ohchr.org/sites/default/files/documents/hrbodies/hrcouncil/chreethiopia/A-HRC-54-CRP2.pdf>, p. 3).

Ten derde betoogt verzoekster dat uit de beschikbare informatie blijkt dat een asielaanvraag als een daad van verzet wordt gezien door de Eritrese overheid en dat daarom Eritreërs die gedwongen worden gepatriëerd een risico op vervolging lopen op vervolging. Zij citeert uit LANDINFO, *Eritrea: Reactions towards returned asylum seekers*, 27 april 2016, p. 1 en betoogt verder dat ook de VN constateerde dat Eritreërs die gedwongen waren teruggekeerd een groot risico lopen op mishandeling, marteling en gedwongen verdwijning en concludeerde dat gedwongen terugkeer een schending van het non refoulement beginsel inhoudt (UNHCR, *UN experts deplore the expulsion by Egypt of Eritrean family seeking asylum in violation of the principle of non-refoulement*, 19 november 2021 (internetlink). Zij wijst erop dat in november 2021 VN-medewerkers verklaarden dat personen die terugkeerden worden beschouwd als verraders en vaak bij aankomst in Eritrea worden gedetineerd, ondervraagd, gemarteld, onder zware omstandigheden worden

vastgehouden en verdwijnen (AMNESTY INTERNATIONAL, Egypte dreigt Eritreeërs uit te zetten die risico lopen op marteling, 25 maart 2022 (internetlink) en deze vrees bleek gegrond aangezien in april 2022 VN-experten hun bezorgdheid opnieuw uitten over de desbetreffende uitgewezen asielzoekers aangezien het contact met velen onder hen is verloren gegaan. Zij citeert hierover een persbericht van de VN van 13 april 2022 (UNHCR, Egypt: *UN experts condemn expulsions of Eritrean asylum seekers despite risks of torture, arbitrary detention and enforced disappearance*, 13 april 2022 (internetlink)). Verzoekster betoogt vervolgens: *“Het VN Comité tegen foltering, wees er in dit geval reeds op dat, zelfs indien de algemene geloofwaardigheid volgens verweerder is aangetast, dit er verweerder niet van ontslaat om onderzoek te doen naar het risico op vervolging bij terugkeer, gezien de vaststaande persoonlijk elementen in het licht van de beschikbare informatie over Eritrea. De desbetreffende verzoekster was een vrouw, van Eritrese nationaliteit, daar geboren in 1984 (4 jaar ouder dan huidige verzoekster) en werd gedwongen teruggestuurd. Ook hier haalt de desbetreffende verzoekster aan dat: “Individuals forcefully repatriated are inevitably considered as having left the country unlawfully, and are consequently regarded as serious offenders, and also as ‘traitors’. A common pattern of treatment of returnees is their arrest upon arrival in Eritrea. They are questioned about the circumstances of their escape, whether they received help to leave the country, how the flight was funded, whether they had any contact with opposition groups based abroad, etc. Returnees are systematically ill-treated to the point of torture during the interrogation phase.” In deze zaak, besloot het Comité dat: “The Committee does not find that the State party has made its case regarding its claims as to the impartiality of the information relied on by the complainant, particularly as this accords with the findings of several of the treaty bodies and special procedure mandate holders in relation to returnees and the treatment of women under national conscription in Eritrea. It therefore concludes that in dismissing that information and failing to comprehensively examine the complainant’s claims as a result of the negative credibility finding, the State party failed to meet its own share of the evidential burden of adducing impartial and objective background information on the country from a wide range of sources to ensure that, regardless of its finding on credibility, it addressed the individual circumstances and risk profile of the complainant on the basis of uncontested facts, namely that she is a woman of conscription age and a failed asylum seeker, in the context of the available up-to-date country information. Owing to that credibility finding, the State party dismissed the complainant’s entire claim as a fabrication and concluded that she faced no risk, without providing any detailed justification. Accordingly, the Committee concludes that in the present case, the complainant does face a foreseeable, real, present and personal risk of being subjected to torture if she is returned to Eritrea. The Committee therefore considers that her return to Eritrea by the State party would constitute a violation of article 3 of the Convention.”* (UN Committee against torture (CAT), *A.Y. t. Zwitserland*, 22 juli 2022 (internetlink)). Zij besluit dat de onbetwiste elementen volstaan om de beoordeling van de gegrondheid van de vrees van verzoekster erop te baseren, dat deze elementen cumulatief in overweging moeten genomen worden en dat door deze beoordeling van deze elementen niet te maken de commissaris-generaal in strijd met artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zoals ook door de Raad geïnterpreteerd, handelt (RvV, arrest nr. 282719, 5 januari 2023).

Verzoekster vraagt haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het verder te onderzoeken.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het bewijs juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullend nota neer in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet waarbij de volgende nieuwe elementen worden meegedeeld:

1. Bijlage 26;
2. Acte de naissance;
3. Bewijzen sociale rechten kind.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel

46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het*

land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.2. Verzoekster verklaart bij de indiening van haar beschermingsverzoek de Eritrese nationaliteit te bezitten en legt de originele Eritrese identiteitskaart van haar vader neer, (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). De Eritrese nationaliteit van verzoekster wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

5.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging door de Eritrese overheid omdat zij zich volgens haar verklaringen heeft onttrokken aan de verplichte militaire training in Sawa. Zij vreest in geval van terugkeer in de gevangenis te zullen worden opgesloten en gedwongen te worden haar militaire dienst te vervullen.

5.4. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk nog dienstplichtig was op het ogenblik van haar vertrek uit Eritrea in 2017 en dat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij Eritrea op illegale wijze heeft verlaten.

Daarbij wordt gewezen op haar leeftijd en profiel zoals dat naar voren komt uit haar verklaringen en de elementen in het visumdossier dat van haar werd teruggevonden, waaruit blijkt dat zij in werkelijkheid in 2016 reeds 34 jaar oud geweest zou zijn en niet 28 jaar oud zoals zij beweerde en dat zij gehuwd is in Asmara in januari 2016. In het licht van de beschikbare landeninformatie wordt het niet aannemelijk bevonden dat zij pas in 2016 toen zij al 28 jaar oud, dan wel 34 jaar oud was, voor het eerst werd opgeroepen om militaire dienst te doen, wat zou betekenen dat zij in de periode 2013-2016 toen zij voor Siemens werkte nooit zou zijn opgeroepen. Op basis van de vaststelling dat de handtekening op het paspoort en de visumaanvraag volkomen overeenkomen met de handtekening waarmee zij haar verklaringen op de DVZ ondertekende kan volgens de bestreden beslissing aangenomen worden dat het haar handtekening is die op de documenten in het visumdossier staat en uit de informatie met betrekking tot de uitgifte van identiteitsdocumenten door de Eritrese overheid dat alles erop wijst dat het uitgereikte paspoort wel degelijk op basis van haar eigen identiteitskaart werd opgesteld. Haar leeftijd en huwelijk betekent dat zij vrijgesteld kon zijn en aan de voorwaarden kon voldoen om Eritrea legaal te verlaten en haar vage verklaringen en gebrek aan concrete elementen omtrent haar uitreis tonen verder niet aan dat zij het land wel op illegale wijze had verlaten.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat na een legaal vertrek uit Eritrea geen risico bestaat op bestraffing. Daarbij wordt het volgende overwogen: *"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus "ERITREA. Mobilisatie in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië" van 18 augustus 2023, toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat er sinds 2022, en zeker voor wat betreft de tweede helft van 2022, sprake is van een intensivering en veralgemening van de mobilisatie in Eritrea naar aanleiding van Eritrea's deelname aan het conflict in het noorden van Ethiopië, waarbij minderjarigen, reservisten én personen die voorheen niet langer dienstplichtig waren [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst], op grote schaal verplicht zijn gerekruteerd voor militaire- of burgerlijke dienst. In november 2022 tekenden de Ethiopische Federale regering en het Tigray People's Liberation Front – protagonisten in de oorlog in het noorden van Ethiopië – te Pretoria de overeenkomst voor duurzame vrede en een permanente stopzetting van de vijandelijkheden, alsook wordt daaropvolgend in Nairobi een akkoord gesloten aangaande de tijdslijn ter implementatie van het akkoord van Pretoria. Deze overeenkomst stipuleert een terugtrekking van buitenlandse en niet-federale troepen uit de regio. Het Eritrese leger trok zich daarop gedeeltelijk terug uit bepaalde delen in het noorden van Tigray. In de zomer van 2023 zijn nog steeds Eritrese troepen aanwezig in de grensclaves in het noorden van Tigray, alsook bezetten ze nog steeds het grootste deel van Irob en de gebieden rond Tserona en Zalambessa, Badme en gemeentes rond Sheraro. Hoewel bronnen aanvankelijk melding maakten van aanhoudende mobilisatie in Eritrea, ook na het staakt-hetvuren en de vredesovereenkomst van november 2022, wordt in februari 2023 melding gemaakt van het feit dat de meeste leden van de Eritrese reservetroepen terugkeren naar hun burgerlijke leven. Er werden geen indicaties gevonden in de geraadpleegde bronnen van mobilisatiecampagnes in Eritrea na februari 2023. Personen die voorheen gemobiliseerd werden in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië, zouden zijn teruggekeerd naar Asmara. Uit de informatie komt verder naar voren dat de rekrutering in de nationale dienstplicht – zoals deze verliep voorafgaand aan het uitbreken van, en Eritrea's deelname aan, de oorlog in het noorden van Ethiopië – dan wel wordt voortgezet, doch nergens blijkt uit deze informatie dat er op heden nog sprake zou zijn van de gedwongen mobilisatie en rekrutering in de nationale dienstplicht, van personen die niet langer dienstplichtig zijn [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst]. Gezien u op legale wijze Eritrea heeft verlaten en vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, alsook dat u op het moment dat u Eritrea verliet, geen verplichtingen had in het kader van de nationale dienstplicht. Op grond van*

bovenstaande informatie dient verder vastgesteld dat er geen indicaties bestaan dat u – omwille van het uitbreken van de oorlog in het noorden van Ethiopië in november 2020, de deelname van het Eritrese leger in deze oorlog, en de intensieve mobilisatiecampagne in Eritrea in het najaar van 2022 – op heden een toekomstige vrees voor verplichte rekrutering in de Eritrese nationale dienstplicht te koesteren zou hebben, indien u zou terugkeren naar Eritrea”.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de nationale dienst in Eritrea bestaat uit twee componenten, de actieve nationale dienst (militaire dienst) en de civiele nationale dienst. Volgens de National Service Proclamation van 1995 zijn enkel personen die in de onafhankelijkheidsstrijd hebben gevochten en de (visueel) gehandicapte en geesteszieke personen volledig vrijgesteld (EASO, 2019, p. 31), waarbij moet worden opgemerkt dat deze vrijstellingen niet systematisch worden toegepast.

Daarnaast worden ook zwangere vrouwen of vrouwen met een kind *de facto* vrijgesteld, hoewel dit in veel gevallen betekent dat zij zijn vrijgesteld van militaire dienst, niet van de civiele component van de nationale dienst. Ook gehuwde vrouwen die geen moeder zijn of niet zwanger zijn worden vaak vrijgesteld van nationale dienst maar dit beleid wordt niet op consistente wijze toegepast. Andere *de facto* vrijstellingen kunnen worden toegekend aan moslim vrouwen uit rurale gebieden, leden van nomadische stammen en religieuzen zoals priesters, imams, nonnen en studenten in een religieuze opleiding.

Verzoekster betwist dat zij legaal het land zou hebben verlaten. Zij betoogt in essentie dat zij op illegale wijze het land heeft verlaten en dat het paspoort dat zich in het visumdossier een vals paspoort is dat door haar smokkelaar werd geregeld. Zij verwijst daarbij in essentie naar de hoge corruptiegraad in Eritrea en het feit dat het bijna onmogelijk is voor de overgrote meerderheid van Eritreeërs om een paspoort of een visum te bekomen om op een legale manier het land te verlaten. De door beide partijen bijgebrachte landeninformatie toont aan dat in de periode van verzoeksters vertrek uit Eritrea, begin 2017, het inderdaad voor de meeste Eritreeërs nagenoeg onmogelijk was om een paspoort en een uitreisvisum te bekomen. Om een dergelijk visum te bekomen moet worden aangetoond dat men de nationale dienst heeft vervuld of dat men ervan is vrijgesteld en de reden voor de reis naar het buitenland moet ook worden opgegeven (EASO, 2016, p. 14).

Volgens een document van de Canadese Immigration and Refugee Board van 2014 verlaten de meeste Eritreeërs het land op een illegale manier omdat maar heel weinig mensen onder 50 jaar oud de toestemming krijgen om het land te verlaten. Valse documenten om binnen Eritrea te reizen zijn op dat ogenblik wijdverspreid en kunnen op de zwarte markt verkregen worden. Ze worden vooral gebruikt om voorbij de interne checkpoints te geraken en zo de regio's aan de grens met Ethiopië en Soedan te bereiken. Er is ook een zwarte markt voor frauduleuze identiteitsdocumenten, met inbegrip van paspoorten die evenwel zeer duur zijn. Dergelijke zwarte markt bestaat volgens een expert van Human Rights Watch ook in vluchtelingengemeenschappen onder meer in Ethiopië en Soedan (Canada: *Immigration and Refugee Board of Canada, Eritrea: Prevalence of fraudulent identity documents, including national identity cards* (2012-August 2014), 5 September 2014, ERI104939.E).

Zoals opgemerkt door verzoekster bevat de kopie van het paspoort in het visumdossier geen uitreisvisum. Dit zou gelet op het feit dat voor een legaal vertrek ook in de periode van verzoeksters vertrek niet alleen een paspoort maar ook een uitreisvisum vereist was, een indicatie kunnen zijn van het gegeven dat zij op illegale wijze het land heeft verlaten. Verzoeksters verklaringen over de wijze waarop zij het paspoort en Schengenvisum zou bekomen hebben zijn niet consistent en weinig overtuigend en de in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoekster zelf stappen ondernam om de reisdocumenten te bekomen en dat het dus niet om valse documenten gaat. Evenwel kan uit de documenten in het visumdossier enkel blijken dat het paspoort werd uitgereikt in mei 2019 en dat het Schengenvisum voor Italië werd uitgereikt in Kampala. In het door verzoekster aangehaalde *“Country of Origin Report on Eritrea”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2017 wordt gesteld dat vele Eritrese documenten worden vervalst en vaker in het buitenland dan in Eritrea zelf (p. 31). In de bestreden beslissing wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat het niet uitgesloten is dat verzoekster zich na een illegaal vertrek uit Eritrea tot een Eritrese ambassade kon wenden om documenten te bekomen onder bepaalde voorwaarden. De door verzoekster bijgebrachte landeninformatie verwijst niet specifiek naar Oeganda als een land waar deze reisdocumenten zouden kunnen bekomen worden ook na een illegaal vertrek uit Eritrea. De bestreden beslissing acht het niet onmogelijk dat zij na een illegaal vertrek deze documenten kon bekomen maar specificeert niet onder welke voorwaarden dit zou kunnen gebeuren noch wordt verwezen naar specifieke landeninformatie waarop de commissaris-generaal zich baseert voor deze stelling. Verzoekster heeft zelf verklaard dat zij het paspoort en visum in Oeganda heeft bekomen. Zelfs indien verzoekster de documenten op basis van haar eigen identiteitskaart zou hebben bekomen en hieruit volgt dat zij ouder was op het ogenblik dat zij Eritrea verliet dan zij voorhield, betekent dit op zich niet dat verzoekster Eritrea op legale wijze verliet, nu het ook in de bestreden beslissing niet uitgesloten wordt dat zij deze documenten kon verkrijgen in een Eritrese ambassade ook na een illegaal vertrek uit Eritrea. Vrijstelling van militaire dienst of het vervuld hebben van militaire dienstplicht is weliswaar blijkens de beschikbare landeninformatie een noodzakelijke

voorwaarde om toestemming te krijgen om het land te verlaten, maar nergens kan uit blijken dat dit een garantie is voor een legaal vertrek uit het land, nu zeer weinig mensen toestemming verkregen om het land legaal te verlaten. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie naast het feit dat, zoals reeds aangehaald, moeders in de meeste gevallen worden vrijgesteld van de militaire component en niet van de civiele component, ook dat personen die *de facto* zijn vrijgesteld geen vrijstellingsdocument krijgen, wat een vereiste is om toegang te krijgen tot formele tewerkstelling met als gevolg dat deze personen enkel in de informele economie aan de slag kunnen (EASO, 2019, p. 32). Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat seksueel geweld tegen vrouwen door commandanten in de militaire component van de National Service veel voor komt, dat commandanten vrouwen onder druk zetten om seksuele diensten te verlenen door te dreigen met strenge straffen indien zij weigeren en dat dergelijke praktijk ook zou voorkomen in de civiele component van de National Service (EASO, 2019, p. 39). De door verzoekster geciteerde uitspraak van het CAT Committee van 30 januari 2023 verwijst tenslotte ook naar de bezorgdheid van het Committee on the Elimination of Discrimination against Women inzake de ernstige impact van de National Service op de rechten van vrouwen en de lange periodes van detentie waaraan teruggekeerde asielzoekers volgens rapporten kunnen worden onderworpen, waarbij vrouwen het slachtoffer kunnen worden van seksueel geweld en verkrachting (UN, *Committee against Torture, Decision adopted by the Committee under article 22 of the Convention, concerning communication No. 887/2018*, 22 July 2022).

Wat er ook van zij, uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie met betrekking tot de mobilisatie door de Eritrese overheid naar aanleiding van de deelname van Eritrea aan het conflict in het noorden van Ethiopië, blijkt vooreerst dat in de tweede helft van 2022 er sprake was van een intensivering van de mobilisatie in Eritrea, die volgens bronnen in die periode uiteindelijk resulteerde in een veralgemeende mobilisatie. Het gewelddadig conflict in de Tigray-regio in Ethiopië begon in november 2020 en omvatte vier grote fasen, waarvan de laatste wordt beëindigd met de vredesovereenkomst die werd getekend tussen het TPLF en de Ethiopische overheid op 2 november 2022. Het Eritrese leger is nagenoeg van bij aanvang van het conflict betrokken bij het conflict (COI Focus, *ERITREA. Mobilisatie in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië*, 18 augustus 2023 (update, p. 6). Er is geen gezaghebbende beoordeling van het aantal Eritrese troepen in de oorlog. Een Ethiopisch journalist schat het aantal Eritrese troepen in het noorden van Ethiopië begin september 2021 op 300.000, bronnen dicht bij het TPLF schatten dat de helft van de Eritrese strijdkrachten zich in Tigray bevindt in oktober 2022 en een westerse diplomaat schat in diezelfde periode dat tot 60.000 Eritrese soldaten betrokken zijn bij de laatste vijandelijkheden sinds augustus 2022. De betrokkenheid van Eritrea bij deze oorlog leidt tot een intensivering en uiteindelijke veralgemeende mobilisatie van dienstplichtigen in Eritrea. De expert Martin Plaut meldt in januari 2021 dat volgens een goede bron het Eritrese offensief de mobilisatie van 200.000 nieuwe troepen inhoudt. Dit aantal wordt bereikt door verschillende categorieën dienstplichtigen in dienst te nemen die voorheen waren vrijgesteld zoals vrouwen met jonge kinderen, gepensioneerde soldaten en kinderen vanaf 16 jaar (COI Focus, p. 9). Ook uit Tigray door het Eritrese leger ontvoerde vluchtelingen worden met geweld teruggebracht naar Eritrea en gevangenen worden naar het front gestuurd. In een rapport van mei 2022 stelt de rapporteur van de VN voor de Mensenrechten in Eritrea een dramatische toename van giffa's (razzias) vast met het oog op de militaire dienstplicht. Ook duizenden Eritreeërs die hun dienstplicht vervullen in civiele functies worden overgeplaatst naar militaire functies. De Rapporteur documenteert ook het oppakken en verzamelen van kinderen vanaf veertien jaar in giffas. Ook worden kinderen al vanaf de tiende klas naar Sawa, het militaire trainingskamp gestuurd, terwijl dat normaal pas geldt vanaf de twaalfde klas (Ministerie van Buitenlandse Zaken – Nederland, *Algemeen Ambtsbericht Eritrea*, mei 2022, p. 12). In een rapport van mei 2023 van de Speciale VN Rapporteur wordt een verdere toename van gedwongen rekrutering gemeld tussen midden en eind 2022 en een grootschalige mobilisatieoperatie in die periode. In september 2022 worden alle reservisten onder 55 jaar opgeroepen en er vinden wijdverspreide zoekacties plaats in steden en dorpen en ook vrouwen worden ingelijfd.

In de periode tussen midden en eind 2022 is sprake van een escalatie van gedwongen rekruteringen en treden de Eritrese autoriteiten steeds dwingender en meedogenlozer op tegen dienstplichtontduikers en worden ook de familieleden van personen die niet ingaan op de oproeping gestraft door bijvoorbeeld voedselbonnen in te houden, gezinnen uit hun huizen te zetten en hen vast te houden in geïmproviseerde gevangnissen. Minderjarigen, reservisten en personen die daarvoor niet langer dienstplichtig waren omdat ze vrijgesteld of ontslagen waren of niet in aanmerking kwamen voor militaire dienst, werden op grote schaal verplicht gerekruteerd voor militaire-of burgerlijke dienst. Expert Martin Plaut stelt in december 2022 geen weet te hebben van categorieën die in die periode niet onder de mobilisatie vallen, behalve zwaar zieke personen die fysiek niet in staat zijn om te vechten (COI Focus, p. 14).

De Eritrese regering blijft deze mobilisatie aanhouden ook na de vredesovereenkomst van november 2022 volgens verschillende bronnen. In februari 2023 stelt Human Rights Watch dat de organisatie meldingen blijft krijgen van aanhoudende razzia's en represailles. De Noorse COI-Dienst Landinfo wijst in februari 2023 op de gevolgen van de mobilisatie en dat het aantal doden en gewonden gevolgen kan hebben voor de publieke sectoren buiten het oorlogsapparaat maar geeft ook aan dat de bronnen nauwelijks iets zeggen hoe de

mobilisatie van tienduizenden personen die voordien in diverse sectoren werkten, werd opgevangen. Een diplomatieke bron in Nairobi, gecontacteerd in mei 2023, zegt vernomen te hebben dat veel mensen die gemobiliseerd werden zijn teruggekeerd naar Asmara, maar zij moeten zich opnieuw melden na een maand verlof. Martin Plaut stelt in augustus 2023 over slechts beperkte informatie te beschikken maar gelooft op dat ogenblik dat de mobilisatie doorgaat maar dat hij dit begrijpt als de jaarlijkse *“enlistment for Sawa”*. Hij stelt niet gehoord te hebben dat verse troepen naar Tigray, waar het Eritrese leger aanwezig blijft, worden gestuurd, maar voegt eraan toe *“This does not mean that there are not! It is just that I have not heard about it”*. Volgens Tesfa News betekent de aankondiging van de Minister van Buitenlandse Zaken in augustus 2023 dat studenten die goede resultaten halen op het eindexamen naar hun hogescholen kunnen gaan zonder te hoeven deelnemen aan het National Service Program, dat de rekruteringspraktijken van het leger voor onbepaalde tijd zijn opgeschort. In de COI Focus, gepubliceerd op 18 augustus 2023, wordt gesteld dat Cedoca geen indicaties vond in de geraadpleegde bronnen van mobilisatiecampagnes na februari 2023.

Het is evenwel niet betwist dat ook na februari 2023 gedwongen rekrutering plaatsvindt. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat uit de landeninformatie blijkt dat rekrutering in de nationale dienstplicht zoals dit verliep voor het uitbreken van de oorlog in Ethiopië en Eritrea's deelname. Volgens de commissaris-generaal is het grote verschil dat geen sprake meer zou zijn van gedwongen mobilisatie en rekrutering van personen die niet langer dienstplichtig zijn, wat tijdens en tot kort na de oorlog in Tigray wel het geval was. De omstandigheid dat het Eritrese leger nog aanwezig is in Tigray betekent op zich niet dat de algemene en niemand en niets ontziende mobilisatiecampagne van de tweede helft van 2022 en begin januari 2023 zonder meer onveranderd doorgegaan zou zijn.

De vraag blijft evenwel of zonder meer kan aangenomen worden dat personen die voorheen niet langer dienstplichtig waren omdat ze vrijgesteld of ontslagen werden of omdat ze niet in aanmerking komen voor dienst, actueel niet meer het risico lopen gedwongen gerekruteerd of gemobiliseerd te worden. De blijvende aanwezigheid van het Eritrese leger vandaag in Tigray betekent dat de situatie in Eritrea in elk geval niet dezelfde is als diegene die bestond voor het uitbreken van de oorlog in Tigray. Zo uit het voorgaande blijkt dat op het hoogtepunt van de oorlog in Tigray, er een massale mobilisatie plaatsvond zonder weerga qua omvang omdat er een constante nood was aan nieuwe soldaten in Tigray, betekent de blijvende aanwezigheid van het Eritrese leger in wat nog steeds een onstabiele regio is, minstens dat het aantal militairen in Tigray op peil moet worden gehouden en dat bij een heropflakking van het conflict er allicht snel nieuwe rekruten zullen nodig zijn.

Verder is niet duidelijk of Eritrea al dan niet nieuwe troepen stuurt naar Ethiopië na de vredesovereenkomst. Zoals hierboven reeds aangehaald en verklaarde de door cedoca gecontacteerde expert Plaut in augustus 2023 dat hij dit niet heeft gehoord, maar dat het niet betekent dat er geen nieuwe troepen worden gezonden (COI Focus, p. 18). Bovendien stelt volgens de COI Focus een diplomatieke bron in Nairobi weliswaar dat hij vernomen had dat veel mensen die waren gemobiliseerd zijn teruggekeerd naar Asmara, maar ook dat deze terugkeerders een maand verlof hebben alvorens ze zich opnieuw moeten melden en het onduidelijk is waar en of ze nadien opnieuw zullen ingezet worden (COI Focus, p. 18). Dat één artikel in Le Monde van februari 2023 wordt gesteld dat terug in Eritrea de meeste leden van de reservetroepen terugkeren naar hun burgerlijk leven, waarop de daarin geciteerde journalist in ballingschap de vraag vreest dat dit maar zal duren tot de volgende gedwongen rekrutering (Zie Le Monde, *In Eritrea, the authorities punish the relatives of military deserters*, 10 February 2023, geciteerd in COI Focus, voetnoot 123) volstaat niet om te besluiten dat er heden geen sprake meer zou zijn van gedwongen rekrutering in de nationale dienstplicht van personen die niet langer dienstplichtig zijn.

Er dient rekening te worden gehouden met het feit dat de huidige context in Eritrea niet dezelfde is als voor het conflict in Tigray en de vredesovereenkomst, toen het Eritrese leger niet aanwezig was in de Tigray regio.

In de beschikbare landeninformatie wordt evenmin uitdrukkelijk gesteld dat de rekrutering in de nationale dienstplicht wordt voortgezet zoals deze verliep voorafgaand aan het uitbreken van en Eritrea's deelname aan de oorlog in het Noorden van Ethiopië en evenmin dat personen die voorheen vrijgesteld waren actueel geen risico meer zouden lopen om gedwongen gerekruteerd te worden.

Er wordt in de COI Focus in elk geval geen bron aangehaald die bevestigt dat personen die voorheen vrijgesteld waren actueel geen risico meer zouden lopen om gedwongen gerekruteerd te worden en dat de praktijk die was ontstaan tijdens de oorlog in Tigray in al zijn aspecten niet meer wordt toegepast. Landinfo stelt wel dat mensen die formeel zijn vrijgesteld van nationale dienst in principe niet kunnen worden teruggeroepen voor de nationale dienst, maar dat zij niet vrijgesteld zijn van de plicht om hun land te verdedigen in oorlogstijd. Ook personen die informeel zijn vrijgesteld kunnen worden gemobiliseerd voor oorlogsdienst. Plaut stelt in augustus 2023 dat de mobilisatie voortduurt, maar dat, zoals hij het begrijpt, dit de normale jaarlijkse rekrutering is voor Sawa, het trainingscentrum waar alle jongeren verplicht militaire

training moeten volgen. Het is onduidelijk waarnaar deze expert verwijst als hij zegt dat de mobilisatie voortduurt. Verder kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt of dit betekent dat door de aanwezigheid van Eritrese troepen in Ethiopië en ondanks een vredesakkoord van november 2022 dat het vertrek van de Eritrese troepen uit Ethiopië oplegt mobilisatie voor oorlogsdienst ook actueel nog gebeurt, en zo ja welke categorieën daarvoor in aanmerking komen. In dit verband moet ook rekening worden gehouden dat Eritrea voor het recente conflict in Tigray de “*no peace no war situation*” verkeerde en dat de onstabiliteit van de regio en met name de situatie in Tigray al vele jaren wordt gebruikt door de Eritrese regering als reden om de onbepaalde duur van de Nationale Dienst te bestendigen en de sinds 1998 van kracht zijnde noodtoestand te behouden (EASO, *Eritrea, National service, exit and return*, september 2019, p. 22).

Hieruit volgt dat de beschikbare landeninformatie onvoldoende duidelijkheid schept over het huidige beleid in Eritrea en het risico dat personen die in het verleden zouden zijn vrijgesteld van de nationale dienstplicht en het land legaal zouden hebben verlaten, in geval van terugkeer lopen om opnieuw gedwongen te worden gerekruteerd. Daarbij dient ook ter dege rekening te worden gehouden met het gegeven dat uit de beschikbare landeninformatie verder blijkt dat personen die (opnieuw) gedwongen National Service dienen te verrichten in Eritrea onderworpen kunnen worden aan onmenselijke en vernederende behandeling en foltering.

De beschikbare landeninformatie laat de Raad niet toe, het risico voor verzoekster om aan vervolgingsdaden te worden onderworpen in geval van terugkeer naar Eritrea op voldoende nauwkeurige wijze in te schatten en is van oordeel dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 oktober 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET